

Пролог

— З чого це ти вирішив, що я самотня? — Яскраво розмальована й з ідеальною укладкою діва турецького серіалу гордо відвернула вбік своє вродливе личко.

— Бо в тебе немає мене. — Не менш розфарбований герой турецького серіалу нахилив своє не менш красиве личко до дівчини, намагаючись поцілувати.

— Ні, ми не можемо бути разом! — відштовхнула його героїня.

— От гадина така! — Антоніна Йосипівна Доля, яка споглядала всі ці пристрасті на екрані, незадоволено цмокнула губами.

Безсовісна Мелек ніяк не хотіла оцінити всіх благородних поривів красунчика Мірана й тикалася-микалася від одного мужика до іншого. Антоніна Йосипівна ще чекала, що ця дурепа таки надумає бути з Міраном, але серія скінчилася. Пішли титри. Бабця роздратовано вимкнула телевізор.

Звичайний ранок Антоніни Йосипівни Долі перетік у звичайний день. Жінка випроварила доньку на роботу, випрала одяг, після чого ввімкнула улюблений турецький серіал, сподіваючись хоч там знайти якусь відраду. І на тобі!

Усе ще роздумуючи про ганебну поведінку Мелек, баба Тоня стала одягатися, аби вийти на вулицю. Бісовий лікар радив частіше прогулюватися, до того ж у четвер по обіді вона завжди оглядала двір і дім свого сусіда, який виїхав на заробітки до Америки. Антоніна Йосипівна

нізащо б у світі на таке не погодилася, але чоловік надсилав їй щомісяця чималу суму за догляд будинку та ще й дозволив обробляти клапоть землі, що приєднувався до його двору.

Щойно жінка вийшла на ганок, мороз напав на неї, крадькома обпікаючи холодом старечі руки, щоки та ніс. Небо було сіре, затягнуте хмарами, пролітав сніжок.

«Знову доведеться лопатою махати, аби відкидати цей чортів сніг», — подумала жінка й попрямувала до воріт.

Антоніна Йосипівна пройшлася тихою вулицею. В останні робочі дні перед святами більшість сусідів працювала, а їхні діти домочували навчальний семестр.

«Теж мені, не знають, куди гроші витратити», — незадоволено цмокнула губами баба Тоня, помітивши, що деякі сусідські будинки вже прикрашені гірляндами, а у дворах з'явилися фігурки сніговичків, фей і Дідів Морозів.

Антоніна Йосипівна зустрічала вже свій шістдесят сьомий Новий рік і що старішою ставала, то більше її драгували вся ця мішура та марнотратство. Раділа з того, що цього року їй таки вдалося перемогти доньку й відмовити її від прикрас, багатого столу, ялинки й подарунків. Добре, що її Тетяна з дитинства така добра та слухняна. Завжди була радістю й опорою, ніколи не заперечувала. От тільки шкодувала баба Тоня, що не знайшла собі доня надійної пари. Хоч у душі розуміла: краще, ніж із нею, Тетянці ні з ким не буде.

Жінка кинула недобрый погляд на будинок, повз який проходила. Так, її доня була найкращою у світі, чого не скажеш про сина.

Антон узагалі не мав народитися. Його зачаття сталося випадково, а народження ще більше поглибило кризу у стосунках Антоніни та її колишнього і вже покійного чо-

ловіка. Жінка була впевнена, що, окрім схожого імені, вони із сином не мають більше нічого спільного. Цей упертюх завжди робив усе наперекір: кинув філологічний факультет заради спортивної кар'єри, підтримав батька після їхнього розлучення, але останньою краплею стало його одруження із цією бездітною вертихвісткою Софією.

Баба Тоня аж здригнулася, коли згадала про невістку, і вирішила якнайшвидше проминути двір сина.

Жінка вже майже добрела до пункту призначення. Сніжинки тим часом заручилися підтримкою одна одної, і тепер вулицею гуляв нестримний білосніжний рій.

Антоніна Йосипівна втомлено підняла комір пальта, намагаючись захиститися від надокучливого морозяного вітру. Дістала ключі й відчинила хвіртку до чужого двору. Ретельно оглянула будинок, посмикала двері до гаража й літньої кухні. Упевнившись, що все зачинено, як і раніше, вона вже збиралася йти геть, коли помітила біля дому якийсь рух.

«Що ще за чортівня!»

Жінка повернулася на доріжку, яку вже почало присипати снігом, і цілеспрямовано крокувала до ганку.

— Хто це тут вештається?! — розсерджено крикнула вона. — Це чужа власність!

«Певне, хтось із цих сусідських малих недомірків вирішив побешкетувати. Ох і люди, невже не можна слідувати за своїми дітьми?!»

Антоніна Йосипівна на всяк випадок ще раз смикнула ручку вхідних дверей — замкнено. Прислухалася. Спершу, окрім поривів вітру та далекого гавкоту собак, вона не вловила нічого, але потім їй здалося, що вона чує чийсь кроки по снігу.

Хрум... хрум... хрум...

Кроки ставали виразнішими. Жінка злякалась і обернулася. Наступне чвакання заглушило її власний хриплий окрик. Зіниці Антоніни Йосипівни здивовано розширилися, коли сталеве лезо пронизало їй серце.

Баба Тоня ще раз хотіла скрикнути, але не змогла. В останні секунди вона встигла багато про що пошкодувати: що не додивиться серіалу, що донька залишиться сама й без неї не впорається, що син, а найгірше невістка, нарешті видихнуть спокійно. Коли жінка подумала про Софію, гримаса скорчила її обличчя та так і застигла на ньому навіки.

У Антоніни Йосипівни Долі був звичайний день, але вона аж ніяк не могла подумати, що він виявиться останнім.

Розділ 1

— Як це ти не приїдеш на свята?! — Вероніка вийшла за шкільне подвір'я і попрямувала до свого автомобіля. Сутінки, які згущувала заметіль, перекривали весь кругозір.

— Мам, у нас туса планується на Новий рік, а потім ідемо у Буковель, — пролунало по той бік телефону.

— Міг би відкласти поїздку й потішити матір своєю присутністю хоча б на Різдво. — Вероніка нарешті знайшла автомобіль, спробувала відчинити двері, але вони не піддалися.

— Та ні, ма. У Буковель я точно поїду, а потім подивлюся. Не знаю, може, після свят заскочу.

Жінка ще раз пошарпала дверцята, а потім роздратовано видихнула. Як відтягнути сина від студентських вечірок і дівчат — вона не знала.

— А ти як? Звикла вже до нового місця? — Юнак вирішив перевести розмову в інше русло.

— Та вже третій місяць як звикаю. — Вероніка дістала із сумочки термочашку з недопитим зеленим чаєм. Коли зняла кришку, рідина активно запарувала. Вероніка плюснула залишки напою на дверну шпарину.

— Ялинку ставитимеш?

— От, Артеме, приїхав би й допоміг.

— Ма, ти знову за своє? — увічливо, але твердо запитав юнак.

Вероніка промовчала. Вона, звісно, сердилась, але не хотіла псувати стосунків із сином напередодні свят.

Натомість жінка притримала мобільний телефон плечем, напружила руки й нарешті відчинила дверцята автомобіля.

— Що там у тебе за гуркіт? — запитав Артем.

— Дверцята примерзли, ледь відчинила.

— А ти що, досі на роботі? Уже сьома година. Що ж ти так мордуєш своїх пущьвірників?

— Це ще хто кого мордує... Та ні, насправді вже занятя майже немає, затрималася, бо допомагала дітям із генеральною репетицією до Нового року.

Вероніка вмостилася за кермо, у салоні було не тепліше, ніж на вулиці. Завела автомобіль, аби прогріти мотор, а сама вилізла назовні зчистити сніг і наморозь із вітрового скла.

— Ясно, — розсіяно відповів Артем. Вероніка почула, як хтось кличе сина і зрозуміла, що хлопець думками десь далеко.

— Ну добре, я чую, ти чимось зайнятий. — «Чи кимось».

— Що? А, так, так... Мені пора йти.